

LBRIS

We know
books

MIHAELA MOTREANU

FATA CU UN SINGUR OCHI

Aproape un thriller

TRITONIC

Tritonic Books

București - 2022

1.

NATA

Nata a dispărut într-o miercuri.

După o săptămână în care am încercat prin orice mijloace să dăm de ea, am aflat de la știri că e moartă. Cauza: sinucidere. S-a aruncat de pe T69. Ce-a vrut să spună cu asta nu știe nimeni. Nu locuia în blocul respectiv și n-a lăsat niciun bilet de adio în urmă. Dintre prietenii noștri doar Lex e convins că e vorba despre o mână criminală. Ceilalți îi cântă în strună de teamă că și-ar putea înțepa venele. Mie nu-mi pasă. Abia dacă o cunoșteam, deși prin ea am obținut job-ul la asociația Lidiei.

Să fiu sinceră o invidiam, m-am simțit mereu ca o înlocuitoare a ei, în band, în viața băieților și (aproape) în patul lui Lex. A plecat de pe o zi pe alta atunci când s-a încurcat c-un patron de club. A zis că s-a săturat de amatori și s-a cărat.

Eram în anul 2 de facultate. Locuiam în casa unei mătuși. Părinții mei plecaseră de mai

bine de un an în străinătate. Prietenele mele erau deja în relații stabile. Eu eram singură. Mă simțeam dezorientată, nu știam prea bine ce-mi doresc, nu aveam pe nimeni, facultatea pe care o alesesem nu era așa cum m-aș fi așteptat. Nimic nu era cum m-aș fi așteptat. Nimic nu mă mai bucura. Mă plimbam pe străzi, cu mintea aiurea și căștile în urechi, când am simțit vibrațiile telefonului.

Era un număr necunoscut. Era Rei. Andrei Loga, tipul ăla simpatic, genul prietenul tuturor, pe care îl cunoscusem, aveam eu senzația, cu o eternitate în urmă. Practic ne știam de vreo cinci ani, doi de prietenie apropiată, unul de prietenie la distanță și încă doi de tăcere absolută. I-am recunoscut vocea după „bună” și am fost convinsă că tocmai își încheiase lunga relație cu Mălina. Știam de Mălina pentru că-mi povestise de ea în timpul prieteniei noastre la distanță și pentru că în ziua de astăzi toată lumea are Facebook și ține să-și expună acolo viața amoroasă. Mai știam și că nu m-ar fi sunat în ruptul capului dacă relația lui n-ar fi scârțâit serios, ori n-ar fi fost deja istorie pentru că motivul tăcerii lui îndelungate era, desigur, Mălina.

S-a purtat de parcă am fi vorbit ultima dată ieri. Mi-a spus fără ocolișuri că Mălina l-a înșelat și că s-au despărțit. Mi-a spus că s-a mutat cu niște prieteni, mi-a povestit, de fapt vorbea de parcă eu ar fi trebuit să știu, de band-ul lui și m-a întrebat scurt dacă m-ar interesa să cânt cu el. L-am injurat și i-am închis telefonul.

Am primit o mulțime de mesaje idioate „te-ai schimbat”, „parcă nu ești tu”, „ce se întâmplă cu tine?”, „hai să ne vedem!”, „spune-mi unde ești, vin la tine, dă-mi adresa”. Nu știu dacă am cedat din singurătate, din curiozitate sau din dorința sinceră de a-l revedea, dar o oră mai târziu îi trimiteam mesaj cu adresa și vorbeam despre orice în scara blocului. Apoi, peste o săptămână, mă mutam

în apartamentul cumpărat de părinții lui Lex, împreună cu el, Rei, Mihaela și Vic.

M-am îndrăgostit de Lex, Alexandru Ivanov pe numele din buletin, la prima vedere. Am fost mereu expertă în îndrăgostirile fulger.

Lex și Rei se cunoscuseră în facultate, fuseseră colegi la drept, până când obiectul îndrăgostirii mele se văzuse zburat din pricina restanțelor. Restanțele erau desigur cea mai mică problemă pe care Ivanov o avea în momentul ăla, dar eu habar n-aveam despre asta, iar el avea ceva care mă atrăgea în mod inexplicabil – probabil dependențele, traumele și bubele pe care le avea în cap.

E absurd cât de tare mă stârnește demența semenilor mei. Am început să proiectez și am fost îndeajuns de proastă încât să cred că Ivanov mă place. Dacă Andrei nu mi-ar fi spus că prietenul lui voia să mi-o tragă în încercarea de a trece peste ruptura de Nata, probabil că aș fi desfăcut picioarele. Pentru alte fete de seama mea – aveam deja 20 de ani – ar fi fost ceva absolut normal și poate chiar neimportant, pentru mine în schimb ar fi însemnat o adevărată catastrofă. Eram încă virgină. De ce, n-aș fi știut neapărat s-o spun. Nu plănuisem să-l întâlnesc pe făt-frumos și nu țineam foarte mult nici la himenul ăla în jurul căruia se făcea atâta caz. Țineam doar să fie special, iar asta, dacă judec cu mintea de acum, se datora probabil poveștilor pe care ți le servește cultura pop cu care îmi hrănisem atâția ani din viață. În mintea mea, oricât de bolnav s-ar fi desfășurat evenimentul și cu oricine s-ar fi petrecut trebuia să fie ceva autentic – eram, desigur, incapabilă să definesc *autentic* – trebuia să fie reciproc, nu o tăvăleală tristă din dorința de a scăpa de așa zisa povară a adolescenței. Mi se părea că alte chestii îmi îngreunează viața mai mult decât virginitatea și în mod clar

nu m-am simțit mai ușoară și mai lipsită de griji când am scăpat de ea.

Prin urmare n-am putut niciodată să-l iert pe Lex pentru umilință și nici să mă eliberez de ideea că n-am să fiu niciodată o ființă specială ca Nata. Nu aveam o voce la fel de bună ca a ei, nu arătam la fel de bine, nu eram la fel de populară și în niciun caz nu reușeam să mă mișc prin viață ca un pește în apă, așa cum o făcea ea. Era PR într-un club de fițe, câștiga bine, era dorită de o mulțime de bărbați, trăia după regulile ei, așa cum îi plăcea și fără să depindă de nimeni.

Era liberă. Acum e moartă. Moartă și totodată înspăimântător de vie.

2.

VIC

Vic, basistul nostru, era și el acolo când am intrat în combinația băieților. E singurul de vârsta mea și are o viața mult mai complicată decât s-ar crede la prima vedere. Când faci cunoștință cu el îți dă impresia că e tipul ăla care nu sparge o farfurie, genul ăla de băiat atât de bun că te face să plângi în pumni de mila lui. Taică-su l-a dat afară pe ușă după terminarea liceului: „Ești mare, descurcă-te!” Fusesse elevul silitor, copilul perfect al unor părinți autoritari și veșnic nemulțumiți și cel mai probabil pumnii încasați în copilărie l-au lăsat puțin idiot.

Să mănânci carte pe pâine toată viața, să știi o grămadă de chestii și să ajungi ca el, un cățeluș bătut de soartă, e complet absurd. Ca să trăiască, Vic făcea pe atunci muzică și fotografie și devenise recent sclavul sexual al unei femei măritate.

La început, când băieții mi-au povestit, am refuzat să-i cred. Apoi, când am văzut-o cu ochii mei pe stăpână, m-am convins că totul era cât se poate de adevărat. Îmi amintesc că am simțit repulsie față de ea, dar mai ales față de el. Îmi imaginam că face asta pentru bani și atitudinea lui mă dezgusta cumplit. Nu puteam să înțeleg că pentru el era deja un stil de viață, era ceva fără de care nu putea concepe să trăiască.

Când Ella l-a trimis la plimbare aproape că s-a îmbolnăvit. Plângea ca un copil și nu voia să mănânce. Nu-i mai trebuia nimic. Pentru unul ca el bătaia chiar e ruptă din rai, îi e mai necesară decât oxigenul.

Era complet distrus, mi se părea atât de lipsit de control și de scop încât am încercat să-i fiu alături, să-l ascult, să-l înțeleg, dar n-am reușit niciodată s-o fac, nici măcar atunci când m-am trezit eu însămi într-o relație ciudată.

Înainte să fie pus pe liber de șefă, Vic venea la apartament doar la sfârșit de săptămână, când bărbatul Ellei avea timp liber pentru soție. Restul zilelor le petrecea în apartamentul închiriat de ea în scopuri deloc cinstite, fiind la dispoziția ei de dimineața până seara, până se întorcea în cuibul matrimonial.

Pentru Rei, întoarcerea fiului risipitor din sclavie a fost ca un pumn în ficat. Nu-i plăcea să împartă camera cu cineva și cum eu, fiind singura femeie, eram și singura care avea un dormitor propriu, în timp ce ei, băieții, trebuiau să împartă dormitoarele rămase, Andrei a trebuit să îl accepte înapoi pe colegul lui de cameră, cu tot cu lacrimi, și mucii, și doruri de bătaie.

Lex împărțea camera cu Mihai Novac, bateristul și ultimul venit, un tip cât se poate de echilibrat, iubitor de câini și stâlp al familiei noastre ciudate. El s-a ocupat mereu de plata facturilor, el a adus cei mai mulți bani în casă, el a

avut grijă de aranjamentele trupei și tot el a avut o oarecare putere asupra lui Alexandru, a fost mereu singurul care a putut să îl tempereze în situații de criză.

Pentru cei care se lasă înșelați de aparențe – și nu sunt puțini cei care se lasă amăgiți – Mihu este un dur și cel mai rebel dintre noi. Barba lui de popă atașată cheliei bine lustruite, tatuajele de pe brațe, cu cruci, coarne și capete de morți, privirea rece, zâmbetul ăla incisiv te fac să îi dai cel puțin trei ani de pușcărie cu executare și să te gândești că sigur, pe lângă viol și alte infracțiuni, poartă și un mort nedescoperit în cârcă.

Dar look-ul lui de pușcăriaș nu-l împiedică să muncească de dimineața până seara la cafeneaua pe care părinții lui Ivanov au deschis-o pentru fiul lor când au aflat că din facultatea de drept n-a mai rămas nici amintirea și că fostul avocat în devenire umblă prăjit cât e ziua de lungă într-o permanentă călătorie mistică spre iubita pierdută.

3.

**ANDRI POPA
COMPLEX**

Să trăiești din muzică, când ești un nimeni începător, e la fel de ușor ca executarea unui tango pe sârma de rufe. Așteptările noastre n-au fost niciodată realiste, dar rezultatul a fost cu mult mai catastrofal decât ar fi îndrăznit orice pesimist să prevadă. Cu toții au căzut de acord că steaua norocoasă a apus odată cu plecarea Natei – dacă vrei să tragi lozul câștigător ai nevoie de un vocal priceput și carismatic, iar eu, deși o spun de fiecare dată c-o furie care mă schimonosește înăuntru, nu sunt nici una, nici alta.

Dacă am fi apucat calea nunților și botezurilor am fi avut mai multe șanse de supraviețuire, dar pentru noi asta n-a fost niciodată o opțiune. Cuțitul nu ne ajunsese încă la os și nici atât de foame nu ne era încă. Rei

visa la albume și la concerte pe scene mari. Când nu spoia pereții cu imagini scârboase, scria piese ca un posedat. Eram totuși cinci guri și o singură pungă plină – punga lui Mihu. Cafenea mergea satisfăcător, dar nu era de ajuns.

Într-un act de teribilism, Andrei renunțase la jobul din biroul notarial. Victor scotea din fotografie puțin spre deloc. Lex, când nu era drogat, era măcar beat, încercând să treacă peste despărțire, iar eu mergeam la facultate și asta-mi ocupa tot timpul. E drept că părinții mei nu mă lăsaseră fără venituri, deși erau departe, dar sumele de bani care îmi reveneau lunar nu erau cele mai mari și-mi erau necesare pentru taxe și cheltuieli personale.

Într-o seară, în timp ce-o ardeam aiurea și discutam despre necesitatea de a-l scoate la produs pe Victor, ne-am trezit cu Nata la ușă. Arăta ciudat, altfel decât ultima dată când o văzusem, dar trecuseră mai bine de trei luni de atunci. Era mai slabă și în hainele banale pe care le purta părea altă persoană. Zicea că trecuse să vadă cum o mai ducem și când aflase că nu stăm prea bine cu banii se oferise să-mi găsească un job.

Așa ajunsese să lucrez pentru Lidia, să promovez și să apăr drepturile femeilor. Inițial o făcusem cu entuziasm, cu convingere, apoi totul devenise mecanic, mă simțeam înțepenită într-un loc în care nicio idee nu putea să înflorească, nu era suficient de bună, nu merita luată în seamă, mă simțeam prinsă într-un loc unde mi se părea că nu se întâmplă nimic, că se bate pasul pe loc, că mai mult se vorbește despre probleme decât se caută rezolvarea lor concretă. Aveam senzația că Lidia crede că numai ideile ei sunt bune, iar colegii mi se păreau mai degrabă sătui și frustrați, decât motivați să lupte cu morile de vânt. Ori eu îmi imaginasem mereu că oamenii care își doresc să servească o cauză trebuie să fie îmbătați de empatie și

optimism, să fie mult mai mult decât o echipă, să fie o familie. Poate că-mi doream prea mult o familie, poate că nu reușisem să mă eliberez de sentimentul că fusesem lăsată în urmă de ai mei, că fusesem abandonată. Sau poate că eram prea necoaptă ca să înțeleg că implicarea vine de mână cu frustrarea, nu cu optimismul.

După vreo două luni de muncă și dezamăgiri a venit vestea sinuciderii Natei. Alexandru se reapucase serios de droguri, Andrei trăia ca un proscris, relația lui Victor cu Ella începuse să scârțâie, iar pe mine mă deprima simpla idee că trebuie să mă trezesc dimineața pentru a merge la muncă. Mihu se purta ca de obicei, muncea și aducea bani în casă, dar sunt sigură că se săturase până peste cap de noi, cu dramele și cheltuielile noastre – Lex fura în mod constant din casă pentru a-și procura droguri.

– Avem două variante, a glumit Rei într-o dimineață. Fie aflăm adevărul despre Nata ca să-l potolim p'ăsta, fie ne reprofilăm și ne apucăm de dat spargerii ca să avem bani de tras pe nas. Ce vă place mai mult?

La drept vorbind nu-mi plăcea în mod special niciuna din variante, simțeam însă o acută nevoie de nou, de aventură, de pericol, iar când Andrei a propus să furăm de la ăia cu bani, toți l-am privit cu interes. Să furăm de la ăia care fură, Robin Hood like, suna palpitant, haiducește, și am decis că merită să încercăm. La momentul respectiv să mă transform într-o infractoare nu mi se părea deloc ciudat.

După prima aventură, săvârșită cu succes, simțeam că nimic nu ne mai stă în cale. Gluma se transformase în jaf și jaful în vocație. Pe Rei cel puțin îl înghițișe Andri Popa. Își propunea să ajute oamenii nevoiași, să le dea o pâine celor asupriți, să ștergă lacrimile celor plânși.

Ca să ștergem cumva sentimentul de vinovăție, am fost cu toții de acord ca o parte din banii încasați în urma

spargerilor să meargă la cineva din afară, cineva care are cu adevărat nevoie de o mână de ajutor. În rest, binele general și lumea ideală la care visa Loga nu prea intra în planurile noastre. Eram suficient de egoiști și aveam noi înșine o grămadă de bube în cap ca să trăim pentru a-i bandaja pe alții. Lui Andrei i se trăgea de la iarbă. Fuma și visa. Visa și fuma. Și tot așa.

Recunosc însă că trăiam cu senzația că în felul ăsta reușesc să ajut mult mai real decât o făceam prin asociația Lidiei și prin campaniile ei - femeile abuzate aveau nevoie de curaj, aveau nevoie de suport emoțional, însă aveau mai înainte de toate nevoie de bani pentru a începe o viață nouă - dar eram departe de a simți vreun entuziasm. Ce mă motiva era doza de adrenalină din timpul spargerilor, apoi totul devenea banal. Eram și eu tot un fel de drogată.